

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Yüz On Altıncı Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 03 Nisan 2017

Gecenin o sessizliğinde geri dönüp gelen arabada sadece bir kişi vardır. Adam arabadan iner ve Yavruoğlu ailesinin yanına yaklaşır, ne olduğunu sorar.

-Hayurdur hemşerum ne oldi lastik mi patladı.

-Evet kardeşim sorma ya?

-Sormasam nasıl bileceğüm?

-Yani lafın gelişi dediğim.

-Ha öle de, acemisun galiba, değiştiremedun mu?

-Acemilik var biraz da, ama zor da olsa değiştirdim.

-Eee beni niye durdureysun o zaman.

-Ah kardeşim, değiştirdim değiştirmesine de stepne de patladı.

-Etme ya, bu nasıl işdir böyle anlamadum.

-Vallahi ben de anlamadım. Üstelik malum bu saatte buralardan kolay araba geçmez, çoluk çocuk üşüdü. Bilmem bir yardımın dokunur mu?

-Bakaruz, ne yapalum, yapacağuz artık bişeler.

-Ne yapabiliriz ki?

-Ne yapacağuz vereceksun bana tekeru, yaptırıp getireceğüm oni.

-Şey tabi, başka çare yok.

-İtimat etmuysan bilelum.

-Öyle bir şey demedim kardeşim, olur mu öyle şey?

-Baa sanki ole geldi?

-Yok yok bence hiç vakit kaybetmeyelim. Allah senden razı olsun.

-Hadi bakalum göturalım o zaman, çabuk gelmeye çalışurum çocuklar üşumasun ha buraya.

Adam lastiği alıp gider. Harun bey biraz tereddütlü de olsa yapacak başkaca bir şey yoktur. Çocuklar arada baba üşüyoruz diye sızlanır. Bizim Müdür biraz kendine kızar, hayıflanır "Gecenin bu saatinde acemi halimle neden çıktım ki yola, ya daha erkenden çıksaydım, ya da sabaha kalsaydım ne olurdu sanki" Diye kafasından bir sürü şey geçer, ama olan olmuştur artık. Adamın gelmesini beklemekten başka çareleri yoktur.

Yaklaşık bir saaten fazla beklerler, ne gelen var ne giden, çocuklar perişan vaziyette, ortalıkta hiç ses seda yok. Gece ilerlemekte. Artık yavaş yavaş korkmaya başlar. "Ya adam dönmezse, ya burada çoluk çocuk sabahlarsak" Diye kendi kendine konuşurken nihayet bir ışık görünür. Ama bu defa her iki farı da sağlam olan bir araba olduğuna göre gelen her kimse, bizim adam değil. Araba iyice yaklaşıncı bir minibüs olduğu görülür. Harun bey arabaya el edip durdurur. İçinde şoförle birlikte beş kişi vardır.

-İyi geceler hemşerum hayirdur ne oldi?

Bu defa sormayın demeden söze başlar.

-Kaldık çoluk çocuk burada, önce lastik, sonra da stepne patladı.

-Bak şu işe görey misun? Hayir olsun, pinun arabayada gidelum Trabzonay'sa.

-Binelim de, lastiği aldı götürdü birisi.

-Yeni mu gitti?

-Yok neredeyse bir buçuk saati geçti.

-Belli ki dönmez o.

-Bilmem ki, günahını almak istemem.

-Günahı sevabu kalmamış hemşerum, gelursanız, pinin gidelum.

Eşine, çocuklarına bakar, onlar da sanki gidelim der gibi gözünün içine bakarlar.

-İyi madem gidelim o halde.

Minübüse binerler, bir müddet gittikten sonra, karşıdan bizim ki tek göz farıyla görünmez mi? Heyecanla bağırışılar, minübüs şoförü kornaya basar ve adamı durdurur.

-Nereye gidersunuz? O kadar zahmet etduk lastiği yapturduk. Baa itimat etmedun mu?

-Yok öyle değil hemşerim, çocuklar iyice üşüdü. Eh nasılsa sağ olsun arkadaşlar gördü bizi, Trabzon'a gidiyorlarmış. O nedenle bindik.

-Az daha sabredemedunuz yani, yok yok siz baa itimat etmedunuz, bu adam lastiği aldı kaçtı diye düşündünüz.

Harun bey başıma başka iş gelmeden, çocukları göndereyim bari diye düşünerek onların minübüsden inmesine müsaade etmeyip, kendisi adamlarla birlikte kalır. Çocuklar yola devam ederler.

Adamsa halen söylenmeye devam etmektedir.

-Ha böyledur işte, insanluk yaparsun, ama kıymetun bilunmaz.

-Deme öyle hemşerim, Allah razı olsun senden. Ama bir de benim yerime koy kendini.

-Niye senun yerine koyayum ki kendimu, benim başıma ha böyle dolaşık işler gelmez.

-Peki kusura bakma o zaman, kimsin sen hangi köydensin.

-Karıştırma o tarafunu, hadi yardum et de, takalum şu lastiği.

El birliği ile ve adamın ustalığı ile lastik yerine takılır.

Harun bey bu iyiliği karşılıksız bırakmamak niyetindedir.

-Hemşerim o kadar zahmetin oldu, Allah razı olsun senden de bu arada masrafında oldu ne kadar borcum var sana.

-Ödeyemezsun o borci

-Neden ödeyemeyim, hele önce hangi köyden olduğunu, kim olduğu söyle.

-Ne yapacaksun?

-Ya belki ziyaretine falan geliriz, hani teşekkür için, bir çayını içeriz hem.

-Ha öle de. Hemen řu yakın köydenum, ama siz bizi sevmezsunuz. Ben solcuym, siz sağcusunuz bileyrum, adamluk öğrenun bak.

-Ya kardeşim solcu olmakla veya sağcı olmakla adam kötü olmaz ki, neden sevmeyelim sizi, hem ben çok severim solcuları da, hani o aşırı olanlar hariç.

-Gördun mu bak, ben aşuruyum.

-Neyse olsun sen çok iyi bir adama benziyorsun. Mutlaka geleceđim ziyaretine.

Vedalařırlar...

Ertesi günün gecesi Harun beyin arabasıyla bir kaç arkadaş hep birlikte yine kasaplara gittik. Olayı bize orada anlattı. Hem çok güldük. Hem de şaşırdık. Harun bey bana řu adamın köyüne gel bir gün birlikte gidelim deyince adamı çok merak ettiğim için bu teklife hemen evet dedim.

Yüz on altıncı bölümün sonu

Mehmet Fikret ÜNALAN